

MARCHE FUNÈBRE

ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

PRELUDIO

Κι' ἂν πέθανες, δὲν πέθανε μ' εἰς αὐτὴν κι' ἡ ψυχὴ σου,
κι' ἂν ἡ καρδιά σου ἔπαυε πειὰ νὰ κτυπάει, μικρὴ,
γαλήνια μέσα στ' ἄντρο τοῦ μνήμα σου κοιμήσου
κι' ἡ Λήθη ἡ τερατόμορφη δὲ θάβῃ νὰ σὲ βροῇ.

ANDANTE

Στὸ ταξίδι τ' ἀτέλειωτον ὅπου μύσες, φίλη,
στὸ ταξίδι τ' ἀτέλειωτό τὸ χωρὶς γυρισμοῦ,
δὲ θὰ κλάψουν τὰ νεύρα σου τὰ πικρὰ μὲν τὰ χεῖλη...
ἡ ζωὴ νὰ στὸ θάνατο κι' εἶν' ὁ θάνατος ὁ δῶ.
Τὴ χαρὰ ἂν δὲν γνώρισεν ἡ μικροῦλα καρδιά σου.
καὶ ἡ μοῖρα ἂν σοῦ στέρξῃ τὴ ζωὴ τῆς ζωῆς,
μὰ ὁ κόσμος εἶν' πέλαιος ἀπὸ λύπες, στοχάσων,
κι' ἔχει λύπες ἀγιάτρευτες, καὶ παθοὶ ἴμαστε μεῖς.
Μὴ τὸ Χάροντα βρίζετε τίς νυφούλες σὰν πέφτει,
—ὦ μητέρα βαρυνόμορφη, κι' ἂν τὸ κάνεις ποτὲς,—
τὴν αἰώνι' ἀνακούφιση, τὴ γαλήνη τοῖς φέρνει,
τὴ γαλήνη π' ὁλότελα ἔχει φέγει ἀπὸ μᾶς.
Ἄν τὰ μάτια μου θάπρεπε ποταμὸς νὰ γενοῦνε,
δὲ θὰ κλαῖγαν τὰ νεύρα σου,—δὲν πεθάναν αὐτὰ,—
ἀλλὰ μᾶς, ποῦ θὰ ζήσαμε δίχως πειὰ νὰ σὲ ἴδωμε,
καὶ ποῦ τάφος σου γίνηκεν ἡ φτωχὴ μας καρδιά.

INTERMEZZO

Στὰ γιοστὰ ντύθη ὁ γαμπρὸς καὶ καρτερὰ τὴ νύφη
τὴ λευκοστολισμένη,
κάτω στ' ἀνήλια βάθη του, στὸ μαγικὸ πολάτι,
ὁ γάμος ὁ πρωτάκουστος κι' ὁ ἔξωτικός νὰ γένη.
Καὶ καλεσμένα εἶν' στὴ χαρὰ τοῦ Χάροντα τὰ πλήθη,
τὰ στέφανα κορὰ ἡ Κλωθὼ καὶ τὰ ποτήρια ἡ Λήθη.

Ναί' ἡ νυφιάτικη πομπή! Στὴ μέσ' ἡ νύφη στέκει
καὶ τὴ Γαλήνη ἔχει δεξιὰ καὶ τὸ Μηδὲν παρέχει,
κύττα στὸ πρόσωπό της πῶς χαρὰ εἶν' χυμένη θεῖα
πῶς τὴ βαστ' ἀπ' τὸ χέρι της ἡ ἄγι' Ἀνπαρξία.
Πρόβαλε, νύφη, γιὰ τὰ ἰδῆ ὁ Χάρος τί θὰ πάρῃ
καὶ πῶς σ' ἐπροβοδίασεν,—ὦ τῶν νυφῶν καμάρι!

Μ' αὐτὴν στὰ πίσω ἀνήσυχη γυρίζει τὴ ματιὰ της
νὰ ἰδῇ ἢ σκιάβες ἂν πιστ' ἀκ' οὐδ' αὖν τὴ συντροφιά της,
κι' ὅταν ὁ νεὸς παρξάρος τὸ χέρι του τῆς δίνει
κυττάζει πῶς ἡ Θέμιση μακρὰν τῆς εἶχε μείνει.

Μὴ τὴν φρονάζεις δὲ μορφεὶ στὴν Ἄδην νὰ περάσῃ.
κι' ἂν ἐρῇ τὴ γαλήνη σας, νεκρῇ, θὰ τὴ χαῖσῃ.

Τότ' ἡ κεράστρα ἡ Λησιμονία γιὰ νὰ τὴ δυναμώσει
προβαίνει ἀπ' τ' ἀθάνατο κρασί της νὰ τῆς δώσει,
κι' αὐτὴ ξεχνώντας ὅλα μας τὰ ὄνειρα τὰ πρῶτα,
δέχτηκε μὲ τοῦ Χάροντα νὰ μεθυστῇ τὰ γνῶτα...
Κι' ἂν τέτοιο δὲν ποθήσαμε γιὰ σέβαντε στεφάνι...
χαρὰ ἔσθ' οὖν τὴν λησιμονιά μὲς τὴν καρδιά του βάνει.

VIVACE.

ὦ Θύμηςες! Ὅπου στραφεῖ στὸ σπῆτι ἐδῶ τὸ μάτι
ξανοίγει ἀπὸ τὸ χέρι σου καλοβαλμένο κάτι,
ἀπὸ τὰ πειὸ μικρότερα, ὡς καὶ τὰ πειὸ μεγάλα,
κι' ὡς καὶ τὸ πιάνο τὸ κλειστὸ μὲς τὴν κλειστὴ τὴ σάλα

Νοιώθωμ' ἀκόμα τὴν προὴ ποῦ γύρω σου σκορποῦδες
καὶ σ' ἀπαντοῦμε κάποτε, σάμπως νὰ μᾶς μιλοῦδες,
καὶ στὴ μικρὴ σου κάμαρα ποῦ μένει κλειστὴ τώρα,
ὁ γέρος ὁ πατέρας σου περνάει σκυφτὸς τὴν ὥρα.

ὦ, δὲ θὰ ξεχαστοῦν ποτὲ τὰ δάκρυα τὰ στεγνά σου
ποῦ κύλησαν πικρόθεομα πάνω στὰ μάγουλά σου,
μὰ κι δλ' ἂν σὲ ξεχάσουνε ὡς ἀγαποῦδες ἄλλα,
θὰ κλαίῃ τὸ πιάνο τὸ κλειστὸ τῆς νύχτης μὲς τὴ σάλα.

FINALE.

Κατενόδιο στ' ἀγύριστο τὸ ταξίδι σου, φίλη...
ὦ καὶ μὲ! τὸ νεκρόφιλο μούχει κάψει τ' ἀχέλι.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

ΘΡΥΛΟΣ

Ἀπόψε ἡ νύχτα ὁλόμαυρη καὶ μέσ' ἀπ' τὸ κατῶγι
τοῦ πύργου, ἓνα παράπονο τρεμάμενο ἀνεβαίνει.
Χαμηλοβλέφαρη ἡ νυχτιά, τὸ μαῦρο μοιρολόγι
ν' ἀκουρμαστὴ γυρεύοντας, καλὰ δὲν ἀνασαίνει.

Μιὰς ἀλυσίδας σύρσιμο μεσ' τὸ βαθὺ κατῶγι
βροχνάδων πλέχτης γίνεται καὶ σφίγγεται ἡ καρδιά.
—Βασιλοπούλα ἐφτάκαλλη μὲ μαῦρο μοιρολόγι,
μαρτυρημένον ἔρωτα θρηνεῖ στὴ σκοτεινιά.

Βουβὴ ἡ καρδιά μου ὁλόανοιχτη καὶ μέσ' ἀπ' τὸ κατῶγι
ρουφάει τ' ἀναστενάγματα κι' ὁλόβαθα τὸ χώνει.
Βαρειὰ κι' ἀμίλητη ἡ καρδιά... Τὸ μαῦρο μοιρολόγι
συμπονεμένο, σβύνεται σὰν τὸ κερεῖ ποῦ λυνώνει.

★ ★

ΦΕΙΝΟΠΩΡΟ

Ἀχνὴ κι' ἐτοιμοθάνατη τοῦ χινοπόρου ἡ ἀνάσα
μοιρολογήτρα ξέπλεκη, σὰν κάτι ἡ λεύκα κλαίει.
τὰ χλωμασμένα φύλλα της, χρυσὰ μαλλιά μαδῶντας
στὸ θολωμένο τὸ νερὸ ποῦ μεσ' τὸ δρόμο ρέει.

Τὰ σπῆτια γύρω τᾶκλειςε μιὰ κρύφια ἀνατριχίλα.
Καὶ μεσ' ἀπὸ παράθυρο σ' αὐτὴν ὅπου κυττάζει,
κάποια κιθάρα θλιβερὴ σ' ἄγγουρου νιοῦ τὰ χέρια,
ἴδια καρδιά πονόπνιχτη, βογγάει κι' ἀναστενάζει

ΚΛΕΑΡΕΘΗ ΔΙΠΛΑ